KAMILLIANERGAARDENS HOSPICE

ÅRSBERETNING 2018

KAMILLIANERGAARDENS HOSPICE
CENTER FOR LINDRENDE BEHANDLING

ÅRSBERETNING 2018

Ansvarshavende redaktør hospicechef Anette Agerbæk **Redaktør** udviklingsleder Lisbeth Halager **Korrektur** Hanne Morning med flere **Fotos** Hanne Klingberg (hovedfotograf) med flere **Billedbehandling og grafisk design** Jens Justesen **Forside** Solnedgangslys **Produktion** Bornerups Bogtryk- og Offset AS
Copyright 2019 KamillianerGaardens Hospice, forfatterne og illustratorerne
Flere oplysninger www.hospice-aalborg.dk **Miljømærkning** Årsberetningen er printet på 120 grams ColorCopy (FSC Mix-mærket), og plastomslaget er fremstillet af polypropylen.

INDHOLD

Forord	4
Hospice for fremtiden	5
Travlt år for de frivillige	6
En helt almindelig sangaften i oktober...	7
En stjerneoplevelse	8
Stue 105	10
Hospice Vangen, Center for lindrende behandling	12
Brugerinddragelse i byggeprojektet	13
At lukke landskabet ind	15
Farver, natur og nænsomhed	17
Første spadestik på Hospice Vangen	18
Så gik de ellers i gang	19
Og i september var der rejsegilde	20
Mogens eller Mona	22
Grillaftner	24
Påskeæg 2018	25
Overskud til at være tilstede	26
Fra kuglepen til EPJ	28
Hospice og familieliv	29
Foreningen af kunstnere i hospice	30
Temadag på Kunsten om værdier	34
Internundervisning i 2018	38
Arbejdsmiljøet i 2018	40
Mål for 2019	42
Tak for gaver og støtte	45
Bilag	47

FORORD

Af Anette Agerbæk, hospicechef

I november modtog vi et takkebrev fra en pårørende, der startede således: "Jeg vil gerne takke jer alle af hele mit hjerte. Personale, pårørende, frivillige, hospicepræsten, musikterapeuten og jer, som bor på Hospice lige for tiden. Min søster kunne ikke have været et smukkere sted. I gjorde en fantastisk indsats, hvor alt var muligt".

Jeg er stolt af, at vores dygtige medarbejdere og frivillige formår i så høj grad at leve op til hospicefilosofiens værdier på trods af, at 2018 har været et år med store udfordringer på Hospice. Vi har udvidet patientantallet, og husets rum er derfor udnyttet maximalt. Vi ser en øget kompleksitet i patienternes behov, hvilket kræver mange og forskelligartede kompetencer. Vi har udvidet personaleantallet, mange har fået nye roller, og mange har været under oplæring, hvilket har sat arbejdsmiljøet og trivslen under pres. Vi har indført elektronisk patientjournal, og vi arbejder med byggeprocessen, som I kan læse om i flere artikler i årsberetningen.

Flere af årsberetningens artikler handler om vores nye hus Vangen, Center for Lindrende Behandling, som vi flytter til i maj 2019. Det bliver spændende, og vi glæder os meget. Forberedelserne har stået på siden beslutningen om udvidelsen af Hospice, med yderligere tre hospicepladser, blev taget i 2012, og nu skal det blive godt at komme i de nye rammer, så vi igen kan slå rod og få tid og overskud.

Jeg vil gerne takke jer alle for et godt samarbejde. Først og fremmest jer, der hver dag sikrer den dygtige og professionelle indsats for patienterne og deres pårørende på Hospice, men også alle I andre, der med jeres indsats understøtter, at denne vigtige kerneydelse kan foregå på en god måde både nu og i fremtiden.

Hospicechefen ser tilbage på året, der gik ...

HOSPICE FOR FREMTIDEN

Af Mogens Nørgård, bestyrelsesformand

Igen i 2018 har vi som Hospice fået lov at virke ud fra vores værdigrundlag. Der er givet pleje, smertelindring og sjælesorg til døende og uhelbredeligt syge. Der er ydet social støtte, vejledning og sjælesorg til pårørende. En opgave vi gerne påtager os også for fremtiden. Fremtiden kender ingen af os, men vi ved, at vi som Hospice fortsat skal virke til gavn for borgere, der trænger til vores særlige kompetencer.

Vi skal hverken give eller tage liv på Hospice, men vi vil, som én har sagt, "give liv til dagene". Vi vil fortsat hjælpe, så mennesker dør med værdighed. Vi mener nemlig, at værdighed handler om at hjælpe vores medborgere, også når det er vanskeligt, og livet gør ondt – ja, når der er ting, vi har brug for andres hjælp til at klare.

I skrivende stund skyder vores nye Hospice Vangen op. Vi har i indeværende år taget første spadestik, holdt rejsegilde, og håndværkerne arbejder hårdt for at blive færdig til tiden. Vi glæder os til at flytte i nye bygninger, med de forandringer det giver, men også med alt det vi kan, og med den ånd/kultur vi har i vores nuværende bygninger.

Det er dejligt, at alle arbejder med – ledelse, ansatte, frivillige, støtteforening og bestyrelse; det borger godt for fremtiden, det borger godt for det, vi kan på Kamillianer-Gaarden – snart Vangen.

... og bestyrelsesformanden glæder sig til at flytte i nye bygninger og er sikker på, at den ånd og den kultur, vi har i vores nuværende bygninger, flytter med.

TRAVLT ÅR FOR DE FRIVILLIGE

Af Birte Rasmussen, formand for bestyrelsen i Kamillus Aalborg

2018 har været et travlt år for de frivillige i Kamillus Aalborg. Der er lagt flere end 5000 timer i foreningens arbejde, som spænder fra alt mellem værtsrollen på Hospice, hjemmebesøg, pasning af haven, arrangering af musik og koncertarrangementer og meget mere.

Udover den daglige drift i foreningen, har Hospices ledelse også inddraget de frivillige i forbindelse med etableringen af det nye Hospice Vangen. Der har været flittig deltagelse i arbejdsgrupper om indretningen i byggeriet m.m. Vi glæder os i Kamillus over at mærke, at også vi får lov til at bidrage til, at alle kan få et fantastisk nyt Hospice på Vangen.

På de indre linjer har vi i årets løb sagt farvel til vores hidtidige frivilligkoordinator, Gritt Niklasson. Kirsten Muniz vikarierede i koordinatorjobbet indtil Anne Kirstine Fruensgaard pr. 1. december 2018 blev ansat som ny frivilligkoordinator. Anne Kirstine har allerede haft mulighed for at møde de fleste frivillige og Hospices personale både i det daglige arbejde og i forbindelse med forskellige julearrangementer.

Vi er således i Kamillus Aalborg godt rustet til at tage fat på 2019, hvor rammerne for Hospice og dermed også foreningens arbejde bliver ganske anderledes.

Bestyrelsesformand i Kamillus Aalborg, Birte Rasmussen gør status og lover, at Kamillus Aalborg er godt rustet til at tage fat på opgaverne i 2019.

EN HELT ALMINDELIG SANGAFTEN I OKTOBER…

Af Gunny Kongsted, frivillig

…blev det ikke, da Bodil Bidstrup ved klaveret, Anne Margrethe Rasmussen og undertegnede som sangere mødte ind for at synge for og med patienter og pårørende.

Bodil havde som sædvanlig lavet en rigtig fin liste over hvilke sange, der skulle synges (med plads til input fra patienter og pårørende). Samtlige sange var denne aften valgt fra Højskolesangbogen, det viste sig at være et rigtig fint valg. Pårørende til en patient, som var født og opvokset i Vestjylland, deltog i aftensangen. De havde hele livet sunget og spillet de skønne sange og salmer i Højskolesangbogen.

De pårørende – patientens hustru samt fire voksne børn – var alle meget berørte af sangene. Bl.a. Jens Rosendals smukke forelskelsessang: *Du kom med alt det, der var dig*, og samme digters kærlighedssang ved tab: *Som solskin over mark og hav* gjorde et stort indtryk på dem. De gik til og fra i løbet af den lille times tid, vi spillede og sang. De ville så gerne være hos deres kære inde på stuen, og ville alligevel også gerne være sammen med os og synge alle de sange, der havde haft så stor betydning for deres mand og far.

Da vi havde sluttet sangaftenen 'officielt', var vi et par stykker, der drak en kop kaffe sammen. Her kom hustruen ud til os og fortalte om, hvor stor betydning sang og musik havde haft i familiens liv. Hun havde spillet harmonika i mange år og havde nu fået en pengegave, så hun kunne købe et klaver, som hun ville lære at spille på. Alle i familien kunne spille på et eller flere instrumenter, og Højskolesangbogen havde haft en stor plads, når familien havde været samlet. Hustruen fortalte tillige, at de alle var meget taknemlige for at få denne aften, da de vidste, at tiden var ved at rinde ud for deres far og mand.

To døtre kom på et lidt senere tidspunkt ud og takkede for, at vi var der, og den ene af døtrene sagde: Det var 'ment to be' netop denne aften, hvor de skulle tage afsked med deres kære.

Deres mand og far døde dagen efter.

Det er en gave at få lov til at være med til at gøre livet lidt lysere for dem, der er midt i den sorg, der er forbundet med at skulle miste.

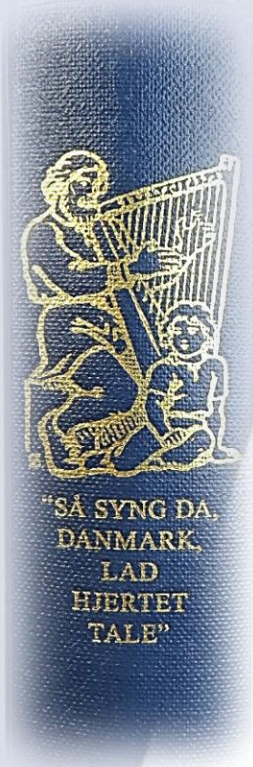

En stjerneoplevelse

Af Janie Saabye og Elisabeth Ubbesen, sygeplejerske

Janie har været patient på Hospice ad to omgange, jeg har været ansat i denne periode. På et tidspunkt skrev Janie et lille indlæg til vores årsrapport, men det endelige indlæg kan vi ikke finde på Janies computer, derfor har jeg skrevet en indledning og en afslutning.

Episoden starter, mens vi sidder ved aftensbordet – den frivillige værtinde, patienter, pårørende og et par sygeplejersker. Snakken går livligt. Janie er med svag stemme ved at fortælle om sit engagement som supporter i Aalborg Ligahåndbold. Janies sygdom har medført, at hun ikke har kunnet deltage i tidligere gøremål. Den frivillige, der sidder ved bordet, får fortalt, at jeg er mor til målmanden på netop Aalborgs hold.

Der tændes lys i Janies øjne – endelig en lidelsesfælle!

Inden jeg fik tænkt mig om og set alle forhindringer, foreslog jeg Janie, at vi fulgtes til næste hjemmekamp. Tænk: Det blev et ja, ej heller Janie så forhindringerne. Hun sad i kørestol, havde indskrænket bevægelsesfrihed i armene, sparsom synkefunktion og var udstyret med næsesonde, hvori hun fik mad og drikke.

Jeg måtte gå til ledelsen og sige, at jeg havde været ude med de store armbevægelser – uden at se begrænsninger, og jeg fik lov til at tage på udflugt, hvis jeg skønnede, det var forsvarligt. En kørestolstaxa blev bestilt.

Samme dag gik jeg fra til en god uges fridage, disse blev delvist brugt til at informere Aalborg Håndbolds ledelse om, at Janie ville komme i hallen. Lørdagen oprandt, og jeg mødte op på Hospice sammen med mit barnebarn Philip på fem år, der skulle med ind for at se sin far.

Hvad mødte mig? Janie havde brugt ugen og fundet vilje og styrke til at træne. Sonden var fjernet, sådan ville hun ikke se ud. Janie kunne meget kontrolleret rejse sig fra kørestolen, drikke lidt væske med sugerør og var et stort smil, parat til kamp. – På turen ud til Gigantium etablerede Janie kontakt til Philip. Hun sørgede for at tabe et væddemål til ham, gevisten var 20 kr. til slik. Det blev en to meter lang grøn lakridsstang. Midt under 1. halvleg så jeg ud ad øjenkrogen, at Philip ikke kunne spise mere, han sad bare og holdt godt fast i den sidste rest lakrids, og den anden meget fedtede hånd havde han stukket ned til Janie, som uanfægtet sad og kærtegnede hånden.

Direktør Jan Larsen tager godt imod Janie.

Janies beretning

14/4 2018. For 2½ time siden forlod jeg Hospice og nu sidder jeg der i Gigantium, Aalborg Håndbolds hjemmebane, siddende i min nye bedste ven, kørestolen, klædt i rød spillertrøje og Aalborg har vundet.

Under hele kampen sidder jeg ved trommerne og Aalborg Håndbold Support lige ved trapperne. Svæver helt over at være fyldt med LIVE stemning og hilse på alle dem, som jeg har mødt gennem mange år som sæsonkortholder og total fan på hjemme- og udebane.

En signeret spillertrøje som jeg fik overrakt i pausen af Direktør Jan Larsen. En gestus med et håndskrevet kort om, at det glædede dem at se mig i Gigantium igen og tak for alle de frivillige timer, jeg havde støttet og hjulpet dem. Tårerne står blanke i mine øjne. Skønne minder dukker op. Må knibe mig i armen, for det er svært at forstå, at det var LIVE.

Målmanden Søren Pedersen sikrede os med sin sidste redning sejren på 1 mål. Han kommer over til mig med sin autograf pen og signerer min trøje. KONGE!

Det er en uvurderlig oplevelse, som Hospice sygeplejerske Elisabeth har fornemmet kunne give mig et boost. Jeg er evig taknemmelig over den smukke gestus. Elisabeth fik tændt en stjerne i mørket. For det er mørkt, når du ikke selv kan gøre, som du plejer. Så får du brug for, at andre viser dig en ny sti eller bare bruger en af de gamle på en ny måde.

Sørens søn og mor sørger for mig indtil kampslut. Sønnen med en 2 meter grøn lakrids vundet ved at gætte farven på fars trøje.

Elisabeth sørger for, jeg kommer sikker tilbage til Hospice… skulle selvfølgelig lige streame kampen inden jeg lukkede mine øjne. Der er så meget, ingen kan forstå…

Tilbage på Hospice – Janie var fuld af oplevelsen og viste den signerede trøje frem, og ikke mindst det håndskrevne kort blev skattet. Træt i sjæl og legeme efter alle de knus, hun havde fået af sine bekendte og de øvrige supportere, blev hun hjulpet i seng. Hun sluttede af med at sige: *Der er så meget, ingen kan forstå.* Janie fik flere ture til Gigantium, hvor hun selv kunne komme ind i en almindelig bil, sammen med kørestolen. – Jeg har familiens tilladelse til at fortælle, at Janie efter en tid blev udskrevet til pleje i hjemmet, genindlagt og afsluttede livet på Hospice i september. Da Janie blev lagt i kisten, blev hun, efter eget ønske, iklædt den signerede spillertrøje.

Stue 105

Af Rikke Sigsgaard Lauridsen, pårørende

Vi flyttede ind på KamillianerGaardens Hospice den 8. marts 2018, stue 105. Far var døende, og tiden var nær.

En stue, som også blev vores hjem de næste fem dage. En stue, et hjem for en stund, som rummede så meget kærlighed og sorg på én gang. En stue, et hjem, fem dage vi aldrig glemmer.

Far fik konstateret uhelbredelig kræft den 7. februar 2018, kræft i bugspytkirtlen med spredning, og lægerne gav ham otte uger. Vi ønskede, han skulle dø hjemme, så vi tog ham hjem fra sygehuset, og med hjælp fra sygeplejersker, SOSU-hjælpere/-assistenter og støtte fra Det Palliative Team passede min mor, bror og jeg ham 24 timer i døgnet.

Det blev til tre uger hjemme, tre uger, som vi aldrig glemmer – på godt og ondt. Vi nåede det hele, og intet forblev usagt eller ugjort. Aldrig har tre uger givet mere mening end noget andet i hele livet, uanset hvor hårdt, smerteligt og opslidende det end var.

Far blev dårligere og dårligere, mere og mere plejekrævende, og vi turde ikke længere stå med det store ansvar. Vi var knuste, udkørte, udmattede, slidte, mangel på søvn stod malet i vores ansigter, og vi så ingen anden udvej end Hospice, både for fars skyld men også for vores.

Planen var en aflastningsplads i nogle dage, så vi kunne få et pusterum, få noget søvn og samle lidt energi igen, til far kunne komme hjem og dø. Det var jo den oprindelige plan, som vi gerne ville fastholde.

Men sådan skulle det ikke gå, og mødet med KamillianerGaardens Hospice og stue 105 ændrede vores liv og de sidste dage, vi havde med far. Vi fik en håndsrækning, vi tog imod, og det er den bedste beslutning, vi tog i fars korte sygdomsperiode. Det har uden tvivl ændret vores syn på livets afslutning.

Vi fik en dejlig varm modtagelse og mærkede straks den store omsorg, I drog for far og for os. I udviste stor forståelse og empati for vores svære situation, og vi følte os para-

En stue. Et hjem.

doksalt nok hjemme og var helt trygge ved at overlade far til jer. Der herskede sådan en ro og nærvær omkring det hele og ikke mindst tid, både til far og til os, som pårørende. Nu kunne vi være en familie, som var i dyb sorg og krise over at skulle miste, og skulle ikke forholde os til andet end det. Nu kunne jeg være en datter, som snart skulle tage afsked med min far og bedste ven, som jeg elsker højere end der findes ord i verden, min bror det samme og min mor med hendes mand, som hun har delt alt med igennem et langt liv.

I stod klar med støtte og omsorg, tid til at svare på alle vores spørgsmål. Tid til en snak om livet, døden, minder og nogle gange en snak om ingenting, hvis vi havde brug for det. Tid til et klem og kram, når sorgen og smerten tog overhånd. Tid til at hente en kop kaffe, en kande vand og et måltid mad.

Far var altid 1. prioritet, og den omsorg og respekt, I havde for ham, rørte os dybt. På intet tidspunkt følte vi os udenfor, vi var med i alt, hvad I foretog jer omkring far, og vi blev hele tiden opdateret i forhold til pleje, medicin, og hvor vi var henne i forløbet. Vi fik også lov at hjælpe til med pleje af far – alt det vi ønskede, og det var så vigtigt for os.

Stue 105 var vores hjem i fem dage, der hvor far sov stille ind, tirsdag den 13. marts 2018 kl. 21.10, omgivet af os.

Far fik en meget smuk og værdig afsked med livet, hvilket har betydet meget i sorgprocessen efterfølgende. Det har gjort så ondt og gør det stadig, savnet og tomheden har været enormt, men vi er alle på rette vej og finder stille og roligt fodfæste igen. Vi er blevet stærkere, både hver for sig, men også som familie, hvor et tæt bånd er knyttet endnu tættere.

Sorgen er prisen for kærligheden og for at have elsket...!

Tak for alt, både under forløbet og tiden efter. Tak for at gøre en forskel, som ingen ord kan beskrive. Tak for jer.

Citat, Marion Dampier-Jeans: *Farvel er kun for dem, der elsker med deres øjne. For dem, der elsker med hjerte og sjæl, er der ingen sådan adskillelse.*

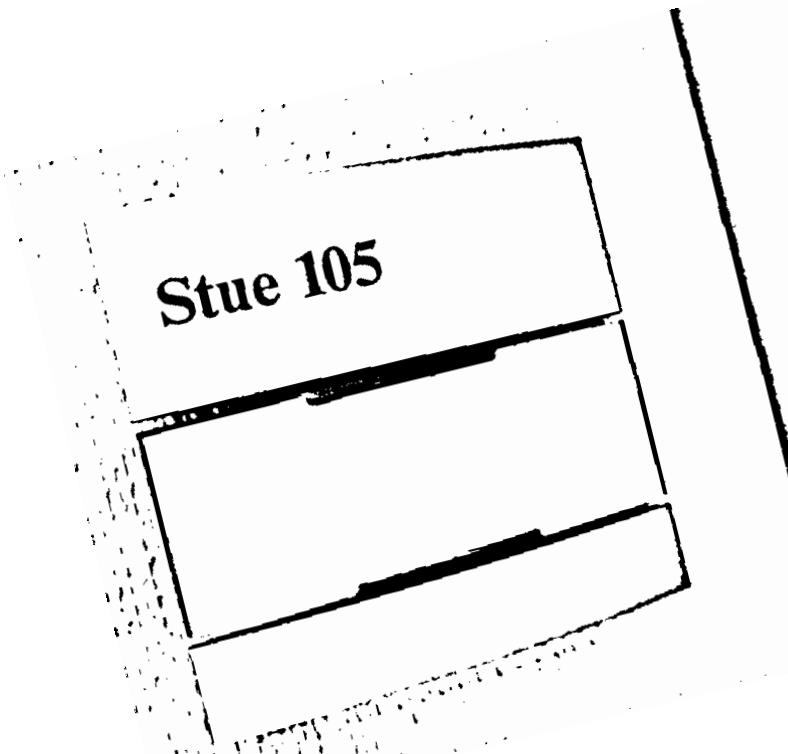

Hospice Vangen, Center for Lindrende Behandling

Af Karl Erik Slynge, administrerende direktør i Trigon

Trigon har nu gennem snart to år arbejdet med det nye Hospice, og tiden nærmer sig for, at vi kan tage Hospice Vangen i brug. På mange måder er det lidt vemodigt, at man, efter aflevering af et hus, blot skal overlade det i andres varetægt. Men sådan er det med byggerier.

Det starter med en opfordring fra en bygherre om at komme med forslag til det nye hus. Vi begynder med at sammensætte et team, så vi har det bedste hold til byggeriet. Opgaven bliver analyseret og nærmere defineret, inden de første skitser kan laves. Når de første tanker og ideer er lavet, kommer det lidt 'kedelige' – kan det laves til en fornuftig pris, så vi kan vinde opgaven, eller skal vi til at skære i forslaget? Der bliver regnet og beregnet flere gange, og måske skal tegningerne revurderes. Men pludselig er vores forslag og tilbud klar til aflevering. Så kommer det spændende – vinder vi over de andre, der har givet bud på opgaven?

Når man så står som vinder af opgaven, afløses glæden af en stille urolig følelse – kan huset nu laves til prisen og til tiden? Kontrakten bliver underskrevet, huset bliver opført, og snart efter afleverer man det hus, vi har skabt, i andres varetægt. Det var så det, og man kan stå tilbage med en lidt tom følelse. Sådan er det med de fleste byggerier, men ikke med vores Hospice Vangen.

Fra starten har opgaven været anderledes i og med, at Trigon skulle eje bygningerne og drive dem gennem de næste 25 år for vores bygherre og brugere. Opgaven blev helt ny i forhold til det, vi plejer at bygge – ikke kun skulle det være et flot og fantastisk hus, når man, på en måde, bygger til sig selv. Det skulle selvfølgelig også laves i en super kvalitet, på en grøn bæredygtig måde og med et lækkert indeklima. Man vil jo altid gerne lave det bedste til sig selv.

Ikke at Trigon ikke altid bygger i en god kvalitet, men i alle andre byggerier hæfter vi kun for tingene i fem år, hvorefter det er vedligeholdelse for bygherrens regning. Så opgaven til os alle var også, om vi ikke kunne få al ting til at være lidt bedre. Så det ikke skal vedligeholdes så ofte eller udskiftes så tit, og gerne til at holde meget mere end 25 år.

Til opgaven hører også at få alle brugere hørt og få deres ønsker føjet ind i det nye hus. Der er afholdt mange fællesmøder, og ikke et af dem kunne undværes. Vi har nu i fællesskab fået løst opgaven og kan glæde os til indvielsen, hvor alle, der med glæde har været med til at skabe huset, kan se resultatet af vores arbejde.

Og denne gang skal vi ikke blot slippe huset – vi skal være med i mange år fremover. Vi skal passe og pleje huset, så det stadig bliver det drømmehus, vi i fællesskab skabte.

Jeg glæder mig ikke kun til ibrugtagningen, men også til at passe huset med alle brugere i årene fremover.

BRUGERINDDRAGELSE I BYGGEPROJEKTET

Af Anette Agerbæk, hospicechef

Gennem hele byggeprocessen har vi inddraget brugerne af vores nuværende hus for at sikre, at det nye Center for Lindrende Behandling bygges sådan, at huset kan blive en god ramme for de indlagte patienter og deres pårørende – og ikke mindst en god ramme for de ansatte og de frivilliges arbejdsmiljø. Alle brugerne har vist stor interesse for projektet og ydet en god indsats.

I 2018 har de tre brugergrupper bestående af pårørende, frivillige og medarbejdere fortsat været medinddraget. Brugergrupperne, som har arbejdet med projektet, lige siden vi beskrev udbudsmaterialet, har derfor et stort kendskab til byggeprojektet, og mange detaljer er blevet vendt og drejet. Vi har blandt andet samarbejdet med en indretningsarkitekt om farver, stil og indretning i huset. Brugergrupperne har desuden været inddraget i at kommentere en model af en patientstue, der blev bygget op i træ i en af Trigons haller. Havegruppen har været involveret i haveplanen. Køkkenpersonalet har været inddraget i indretningen af det nye køkken. Og mange andre har været inddraget i alle mulige beslutninger om indretningen og møbleringen af det nye hus.

I 2019 vil brugergrupperne blive inddraget, når den første patientstue er færdigindrettet i det nye hus. Her kan vi se, om indretningen og de valgte møbler svarer til det ønskede, eller vi skal have korrigeret planen. Desuden inviteres der til et orienteringsmøde, hvor alle husets brugere og de to bestyrelser kan få en rundvisning. Medarbejderne vil blive inddraget i at afprøve nogle forskellige forslag til hvilestole til patientstuen, netop ét af de allervigtigste møbler på Hospice. Snart skal vi i gange med at inddrage medarbejdere og frivillige i den helt store planlægning af indvielse, åbent hus og flytning.

Vores mål er at sikre et hus af høj kvalitet, der er fremtidssikret som en værdig ramme om den svære tid ved livets afslutning. Det allervigtigste er dog, at det nye hus fyldes med de dygtige medarbejdere og frivillige, der fortsat skal sikre den gode kultur, som vi har på KamillianerGaarden.

Billederne på dette opslag og næste side er taget under et besøg i patientstuemodellen hos Trigon. På modstående side ses adm. dir. Karl Erik Slynge, Trigon i samtale med Steen Urup Skov (tv), Martin Christensen og arkitekt Anders Glud Rasmussen (th). På billedet her til højre ses arbejdsmiljørepræsentant Bodil Kristensen (stående), indretningsarkitekt Mette Milling og Steen Urup Skov i samtale med hospicechef Anette Agerbæk (th).

Souschef Kirsten Ribberholt Justesen og frivillig Viggo Uttrup afprøver to vigtige Hospicemøbler: kørestolen og hvilestolen. Omkring mødebordet sidder fra venstre pedel Karl Søbygge, frivillig Kirsten Muniz, adm. dir. i Trigon Karl Erik Slynge, Steen Urup Skov fra regionen, hospicechef Anette Agerbæk og Kirsten Justesen. På billederne ses desuden byggeleder Carsten Dam, radiomontør Martin Christensen, arkitekt Anders Glud Rasmussen, og nederst til venstre har frivillig Hanne Klingberg – som har taget de allerfleste af årsberetningens billeder – haft held til at tage et billede af sig selv i spejlet på badeværelset mellem Slynge og Muniz.

AT LUKKE LANDSKABET IND

Af Anders Glud Rasmussen, arkitekt, og Sille Schaeffer Knudsen, landskabsarkitekt

Visionen for byggeriet af det nye Hospice Vangen på Studievej i Nørresundby er at skabe værdige og trygge rammer for uhelbredeligt syge og døende mennesker. Let tilbagetrukket fra Studievej placeres det nye Hospice som et étplans hus, foldet i bløde vinkler omkring to indre gårdrum, som en sommerfugl i kanten af fredskoven.

Dette har fra starten været vores vision for det nye Hospice Vangen, at skabe et hus, der tager imod og beskytter – som giver mulighed for familieliv, samtale, ro og fordybelse for mennesker i den afsluttende fase af livet. Samtidig skal det selvfølgelig være et hus, der på bedste måde understøtter den nødvendige sundhedsfaglige ekspertise og pleje.

Hospice Vangen er formet som et 8-tal med bløde vinkler omkring to fine indre gårdrum, således har man, hvor end man færdes i huset, udsigt til naturen.

Huset markerer sig med et stort sammenhængende saddeltag, der følger huset karakteristiske 8-tals form. Tagets udhæng fungerer både som overdækning af udendørs terrasser og siddepladser. Udhængets vandrette linje understreger huset som en énetages bygning i menneskelig skala, hvor det store tag signalerer hjemlighed og ro.

Indvendigt har husets også stor gavn af 8-tals formen, da den er med til at afkorte gangafstandene og skabe en mere varieret bevægelse i huset langs de fine indre gårdrum og uden nogen triste blindgyder.

Interaktionen mellem hus og landskab ses allerede tydeligt ved ankomsten til Hospice Vangen. Her etableres der mod vest et smukt beplantet areal, med store danske hjemmehørende træer plantet i skovbund, der danner buffer og skaber tag for de, der ankommer og de, der forlader Hospice.

Det nye hospice er et étplans hus, foldet i bløde vinkler omkring to indre gårdrum, som en sommerfugl i kanten af fredskoven. Ill. Friis & Moltke Architects.

Ligeledes ligger hovedindgangen i bygningen centralt placeret og markerer sig som en overdækket pergola, der er med til at skærme mod vind og vejr ved ankomst til og afsked med huset.

Herudover har Hospice Vangens gårdhaver været centrale for hele formgivningen af huset. De skal både give dagslys og ude/inde-kontakt for mennesker i forskellige situationer – og skal samtidig være et smukt og sanseligt element, der kan medvirke til at sætte en rolig og hjemlig stemning i huset. Det centrale fællesrum har desuden et stort ovenlys, der sammen med de to gårdhaver forsyner midten af huset med dagslys fra oven. Det fælles spise- og opholdsrum ligger i midten, i østsiden af huset med adgang til en fælles terrasse – delvis overdækket og med udsigt og adgang til haven og fredskoven.

Hospice Vangen placeres i en ny landskabelig kontekst. Det er tanken, at det omgivende landskab skal omfavne Hospicet. Fredskoven skal forstærkes via en større variation i beplantningskaraktererne. Fra velplejede sansehaver til vilde græsser. Danske træer, der nogle steder fortættes og andre steder adskilles, så lys og rum får en afgørende rolle for betragterens opfattelse. Træer, der står helt lette, og træer, der giver dybde og ro.

Det er vores intention at lade huset og landskabet sammen skabe en smuk fortælling om mennesket ved livets ende. Hvor store træer omfavner og skaber ro omkring ankomsten til Hospice Vangen ligesom husets tag, der er med til at skabe hjemlighed og ro. Hvor gårdhaverne er med til at understrege det altafgørende nærvær mellem mennesket og naturen, der er inden for husets mere lukkede rammer. Hvor man fra værelserne og deres terrasser har direkte udsyn mod haven mod øst, der i sin fremtoning er med til at underbygge uendelighed og foranderlighed.

Fra værelserne er der udsyn mod haven og skoven udenfor, som dermed bliver klangbund for stemningen i huset.
Ill. Friis & Moltke Architects.

FARVER, NATUR OG NÆNSOMHED

Af Mette Milling, indretningsarkitekt

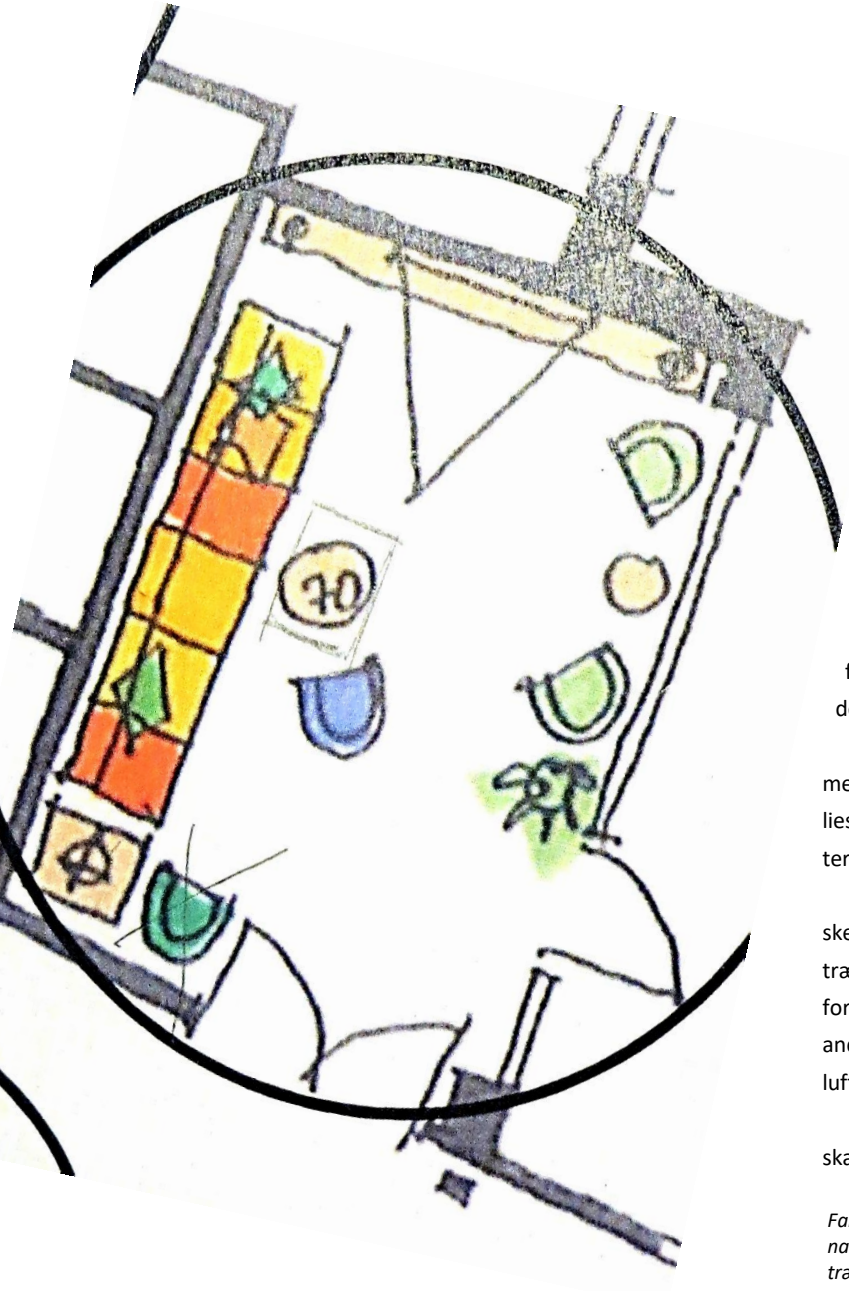

Farver, lys og volumen er basis for stemningen i rum. Og netop stemningen er særlig vigtig på et hospice, der skal kunne favne alle mennesker i et øjeblik af livet, hvor dybe følelser er i spil, og hvor mennesker kommer tæt på hinanden.

Farvesætningen handler om, hvordan alle kulører og nuancer på alle overflader inde i huset – gulve, vægge, lofter og møblernes materialer – fremstår som et hele i samspil med lys og rum. For at opnå stemninger af ro, fredfyldthed, liv, varme, omsorg og glæde er farverne i det nye hospice omhyggeligt tilpasset de enkelte rum og møbleringszoner og det, der skal foregå der. De indgår samtidig i en harmonisk farveskala, der er gennemgående for hele huset.

De enkelte kulører og møblernes materialer er udvalgt med inspiration i naturen, så farverne inde i huset har familieskab med farver på skovbund, sand, træer og andre planter udenfor huset.

Alle gulv- og vægfarver er dæmpede kulører med forskelligt indhold af både sort og hvidt for ikke at fremstå påtrængende. Nogle vægflader fremstår varmere og mørkere for at give intimitet til en zone eller et bestemt rum – og andre fremstår køligere og lysere for at skabe distance og luft.

Farver på møbelbetræk har en anelse mere kulør for at skabe liv.

Farverne i det nye hospice er udvalgt med inspiration i naturen, så de har familieskab med farver på skovbund, sand, træer og andre planter uden for huset. Indretningsarkitekt Mette Milling har planlagt farver og interiør i alle rum.

Første spadestik på Hospice Vangen

Den 19. marts 2018 blev første spadestik til vores nye Hospice Vangen taget. Og det blev gjort grundigt. Ikke mindre end tre gode gravere stillede op – regionsrådsformand Ulla Astman, bestyrelsesformand Mogens Nørgård (synlig glad og lettet... *skønt!*) og næstformand i Kamillus Aalborg Mikael Byrial Jensen. Det var en fin dag, og den dejlige sang om solskin blev sunget som alsang. Vores musikterapeut, Signe Lindstrøm, havde for anledningen skrevet et vers, som hun fremførte alene. Og derefter nynnede de fremmødte den smukke melodi sammen.

Det er i dag et vejr et solskinsvejr
Åh søde vår, så er du atter nær
Nu vil jeg glemme rent, at det var vinter
Nu vil jeg gå og købe hyacinter
Og bringe dem til en, som jeg har kær.

Med dette spadestik, vi planter frø
Den frosne jord vil åbne sig og tø
En hospicespire vil sig stærk og smuk gro
Og skabe lindringsrum, nænsomhed og ro
Den fine hospiceblomst vi planter her.

Signe havde desuden forberedt nogle ord, hun ikke fik sagt: *Næringen til den smukke hospiceblomst og dermed omsorgen for både fysiske, psykiske, sociale og eksistentielle og åndelige aspekter for den enkelte patient og dennes familie består i alt det engagement, energi, tid, bevidsthed, viden og intention, som alle her lægger i etableringen og den fremtidige drift af dette nye hospice.*

SÅ GIK DE ELLERS I GANG

Og i september var der rejsegilde

Af Lisbeth Halager, udviklingsleder

Den 11. september var der rejsegilde på Hospice Vangen i Nørresundby. Mange håndværkere, frivillige, personale og andre med tilknytning til Hospice eller til byggeriet var mødt op. Det var en blæsende, regnfuld dag, men det så ikke ud til at holde nogen væk. Mogens Nørgård, formand for Hospices bestyrelse bød velkommen og huskede alle på, at rejsegildet er håndværkernes dag. Siden var der taler af regionsrådsformand Ulla Astman, af formand for Kamillus Aalborg Birte Rasmussen og af adm. direktør for Trigon Karl Erik Slynge. Og som det sig hør og bør, blev der serveret pølser fra en pølsevogn, mens køkkenet på Hospice stod for det søde – dejlige små kager og slik til kaffen.

Dagens talere var regionrådsformand Ulla Astman og bestyrelsesformand for Hospice Mogens Nørgård (begge på talerstolen). Desuden talte adm. dir. for Trigon Karl Erik Slynge (længst tv) og bestyrelsesformand for Kamillus Aalborg Birte Rasmussen.

Og så var der – som sig hør og bør – pølser, brød og vand, som bl.a. Ulla Astman, Morten Ryom og Anne Sofie Zaar vidste at sætte pris på!

Mogens eller Mona

Af Kirsten Ribberholt Justesen, souschef

Den første gang jeg så den, var jeg til morgenmøde. Et øjeblik gled mit blik ud ad vinduet, og dér var den på taget på bygningen skråt overfor. Den lignede et lille spøgelse. Den var dækket af grå dun og alt for lille til at stå på kanten af et tag i 5. sals højde. Det var svært at få øjnene fra den. Det var et både fascinerende og skræmmende syn. Den kunne jo slå sig ihjel, hvis den faldt ned.

Kort efter kom dens forældre. De virkede også skræmte og ophidsede. En af dem landede ved siden af det lille kræ, den anden fløj rundt og skreg.

Mogens eller Mona – som teenager.

Mågeungen – for sådan en var det – spankulerede upåvirket rundt på taget i dagevis. Nogle gange helt ude ved kanten og andre gange i betryggende sikkerhedsafstand. Forældrene madede den, og det så ud som om, de skubbede den længere ind, når den kom for langt ud.

Efter nogle fridage kunne jeg ikke se mågen på taget. Jeg fik at vide, at den i et par dage havde opholdt sig på en altan på nabohuset. Det var heldigt, at den ikke var havnet på altanen med den sorte kat.

Jeg hørte ophidsede mågeskrig og så en voksen måge lande i hospicehaven. Og der var ungen. Den sad og trykkede mellem nogle store blade.

Sommeren var god, og patienter og pårørende opholdt sig gerne i den dejlige hospicehave. Nogle gik tur på stien rundt i haven, men det kunne være farligt. Kom man for tæt på ungen, gik forældrene til angreb. De dykkede med stor fart og høje skrig ned over os, når vi kom i nærheden af ungen. Nogle blev endog ramt af store mågeklatter.

Meningerne var delte. De høje mågeskrig tidligt om morgenen vækkede patienterne, og enkelte var nervøse for at opholde sig i haven. Andre var optaget af det lille stykke vilde natur, som var havnet hos os. Patienter, pårørende og personale fulgte efterhånden levende med i mågernes liv, og nogle begyndte at hjælpe forældrene med at skaffe mad til den lille. De tog brød og middagsrester med ud.

Ungen voksede i størrelse, men ikke i skønhed. Den fik sine første fjer og lignede en lazaron. Den rykkede blomster op i haven og var ikke særlig venlig. Hvis vi kom for nær, sladrede den til sine forældre, som straks kom til undsætning.

En patient og en køkkenassistent, som jævnligt mødtes ved rygehytten, navngav fuglen. De var enige om, at den hed Mogens, hvis den var en han og Mona, hvis den var en hun. Mogens eller Mona var et yndet samtaleemne på KamillianerGaarden den sommer.

Mågen begyndte af blafre med vingerne. Den hoppede også lidt op og ned, men det tog lang tid for den at lære at flyve. Den havde fået en flot gråmeleret fjerdragt.

En dag blev jeg hentet ud på trappen af et par kolleger. Den stakkels unge sad i tagrenden 14 meter over jorden og skreg. Den havde siddet der i flere timer. Den måtte reddes ned, mente de.

Jeg var efterhånden lidt træt af fuglen og sagde, at jeg selv ville klatre op og hente den ned, hvis den sad i tagrenden, når vi kom på arbejde næste dag.

Jeg kiggede straks op i tagrenden, da jeg ankom dagen efter, og heldigvis var ungen væk. Den gik igen rundt i haven.

Efter en uges tid forlod ungen KamillianerGaarden. Efteråret kom, og der blev atter stille i haven.

PS! En dag længe efter fløj der en måge over hospicehaven. Den boltrede sig akrobatisk under den høje himmel.

GRILLAFTENER

Af Carsten Froulund, frivillig

Efter en del snak med frivilligkoordinator Gritt Niklasson og køkkenet og på opfordring fra personalegruppen blev vi enige om, at den store grill, som var blevet doneret til Hospice, burde bruges mere. Vi fandt frem til, at vi kunne forsøge at arrangere en fast grillaften hver onsdag, hvis vejret tillod det.

Sct. Hansaften var debuten. Aftenspisningen skulle bestå af et grillarrangement, hvor Kamillus (de frivilliges lokale i kælderen) blev inddraget. Det var med en vis spænding, vi så frem til, om tiltaget kunne trække patienter og pårørende ud af stuerne og ned til dette sociale arrangement. Denne ængstelse blev gjort til skamme.

Helt fra starten kom både patienter og deres pårørende ned og deltog i spisningen. Vores meget dygtige køkkenpersonale havde anrettet nogle meget lækre salater og fundet et rigtig flot udvalg af forskellige slags kød og brød – og selvfølgelig de pølser, som ikke kan undværes til en grillaften.

Det skortede ikke på positive reaktioner, hverken fra patienter, pårørende eller personalet – jeg hørte en reaktion fra en pårørende, der sagde: "I skulle bare vide, hvad det gør for både de syge og os, at der sker sådan et tiltag midt i en hverdag, der ellers ikke altid byder på hverdagsting".

Vi har her i 2018 været rigtig heldige med vejret, og det betyder, at vi ikke har været nødt til at aflyse nogle grillaftener. Det har været en rigtig stor fornøjelse for 'Grillfolkene' at mærke den glæde, som vi har kunnet bringe til patienter, pårørende og personalet. Nu kan det vel ikke hurtigt nok blive sommer, så vi kan genoptage grillaftenerne i vores nye omgivelser på Hospice Vangen.

Grillmestrene Gurli Kongsted og Carsten Froulund serverede rigtig sommermad for patienter, pårørende og ansatte.

Påskeæg 2018

Af Elisabeth Ubbesen, sygeplejerske

Op mod påske var jeg i aftenvagt, skulle pleje Heidi, som på det tidspunkt havde haft et længere ophold på Hospice.

Det ringede fra stue 6, jeg gik derned, småtænkende på hvilken hjælp Heidi gerne ville have. Det var ikke hjælp, der var brug for. Heidi sad spændt yderst på stolen, og med sin mest befalende stemme bad hun alle, der var på aftenvagt, om at møde op på hendes stue. Der var noget lunefuldt over hendes udtryk. Vi var fire sygeplejersker på vagt, nogenlunde hurtigt blev vi samlet.

Døren til Heidis badeværelse blev skubbet til side, ud kom Heidis søster, i favnen havde hun et kæmpestort påskeæg, aldrig har jeg set et æg så stort.

Søsteren havde deltaget i en lodtrækning om dette æg i Kvickly, og havde begrundet sit ønske: Vandt hun ægget, skulle det gives til patienter og personale på Hospice.

Desværre vandt hun ikke denne lodtrækning, men da vinderen erfarede argumentet, forærede hun ganske enkelt ægget videre som gave.

Da jeg mødte ind efter påske, var der stadig chokolade tilbage – dog ganske lidt; det slog til længe.

Tak til den ukendte giver.

Måske var det verdens største...?
Tak til den ukendte giver.

OVERSKUD TIL AT VÆRE TIL STEDE – PÅRØRENDES OPLEVELSE AF MUSIKTERAPI PÅ HOSPICE

Af Fredes døtre, redigeret af musikterapeut Signe Lindstrøm

Frede var en herre i starten af 70´erne, som afsluttede sit liv på Hospice efter et længere forløb med cancer i bughulen. Hans to døtre og hustru har i et brev til musikterapeuten sammenfattet nogle af deres oplevelser om musikterapi på Hospice:

Efter første session glædede Far sig sådan til næste gang musikterapi. Han var meget glad for dig, og det glædede os at vide, at der blev gjort noget godt og rart for ham, som han satte stor pris på. Han elskede jo musik. Fars oplevelse af musikterapi var uden tvivl kun positiv – han gav både verbalt og nonverbalt udtryk for, at det betød meget for ham. Der var en ro over ham, som gav ham mere overskud bagefter til ligesom at være mere tilstede og snakke med. Dette gjaldt også, når der var andet musik i opholdsstuen; da blev døren åbnet så han kunne lytte med, og så trommede fingrene på dynen!

For os personligt betød det meget med musikterapi. Det var væsentligt, at det var lukkede sessioner med skilt på døren, så det var uforstyrret og kun koncentreret omkring Far og os. Stuen bliver som en lille rolig 'osteklokke' på en absolut meget positiv måde. Vi oplevede at blive glade, afspændte, forventningsfulde ift. hvad dit blide sind og din rolige stemme har at byde på. Det er dejligt, når man skal koncentrere sig om din snak/sang/musik.

Musikken kunne også bringe mange følelser frem. Det gør så også, at man nemt bliver meget grådlabil og ked af det. Bliver erindret om, hvorfor man er på Hospice. De fleste gange er det jo sidste sted på livets rejse. Men samtidig ved man jo også, at den syge bliver fri for mange 'pinsler' igen, både fysisk og psykisk.

Så vi oplevede også musikterapi som en rolig og behagelig stund, hvor vi slappede af og lod tankerne flyve. Der kom indre oplevelser frem, f.eks. minder om mange af de dejlige hyggestunder, vi har haft sammen i familien, hvor Far bl.a. gik og nussede om maden. Efter endt session blev alle vi, der var tilstede, spurgt, om vi havde oplevet noget, som vi havde lyst til at dele med de andre. Det var rart at kunne fortælle de andre noget, som vi måske ellers ikke ville have gjort.

Til sidst var det bare håbet, der fyldte. Håbet om, at Fars sidste tid blev værdig for både ham og familien, så ingen af os skulle opleve, at han fik en hård og urimelig afslutning på sit livs rejse. Meningen var, at han skulle finde den ro, som han også fandt til at komme videre. Han ønskede til sidst kun at sove. Og det var af stor betydning, at der var tilbud om musikterapi til os i det svære sorgforløb.

Vi tænker, at musik generelt er positivt, også musik i hospicehaven og andre arrangementer som f.eks. da det blev arrangeret, at Aalborg Haandværker-Sangforening kom ind på Hospice og gav minikoncert for Far, de andre patienter, pårørende, personale og frivillige på Hospice. Der kunne man se stoltheden og glæden i ham. Han har jo selv sunget med i koret siden 1965, så det var en del af hans liv i mange år – både med deres sangaftner og deres koncerter.

Frede og hans hustru lytter koncentreret til Aalborg Haandværker-Sangforening, der gav en minikoncert for ham og andre på Hospice. Han havde selv sunget i koret siden 1965.

Fra kuglepen til EPJ

Af Lisbeth Halager, udviklingsleder

Vi havde snakket om det længe, og nu var det et ønske fra sygeplejerskerne. Vi havde planlagt det i et halvt år og den 16. januar 2018 gik vi i gang: vi gik fra papir og kuglepen til Elektronisk Patientjournal (EPJ). Lægerne i Det Palliative Team er ansat i regionen, så lægejournalen havde længe været skrevet i EPJ.

Vi er en selvejende institution og er ikke koblet op på regionens internet. Så det juridiske, det praktiske og det tekniske skulle forhandles på plads, og det blev det i godt samarbejde med regionens IT-afdeling.

I december var 10 superbrugere blevet oplært, og i januar var resten af personalet på kursus. Og så oprandt dagen. Vi havde aftalt, at ved alle nye indlagte skulle sygeplejejournalen føres elektronisk, og efter 14 dage skulle det være slut med papirjournalen. Der var en superbruger tilstede i alle vagter den første uge. Der var også udarbejdet manualer om, hvordan vi skulle bruge EPJ. Hvad skulle vi skrive hvor? Nogle var skeptiske, andre kunne næsten ikke vente, til 'deres' patienter kom på EPJ.

Alt i alt er overgangen gået glat, men om det medfører en tidsbesparelse er et spørgsmål. Fx tager det tid at åbne computeren, hver gang vi skal dokumentere. Der er selvfølgelig stor forskel på sygeplejerskernes kendskab til computere, og dermed forskel på hvor svær overgangen har været. Alle har kløet på, og nabohjælp kunne været et begreb, der er opfundet på Hospice. Der har været rigtig stor villighed til at lære fra sig, og til stadighed bliver der udvekslet fif og gode ideer til, hvordan vi lettest gør.

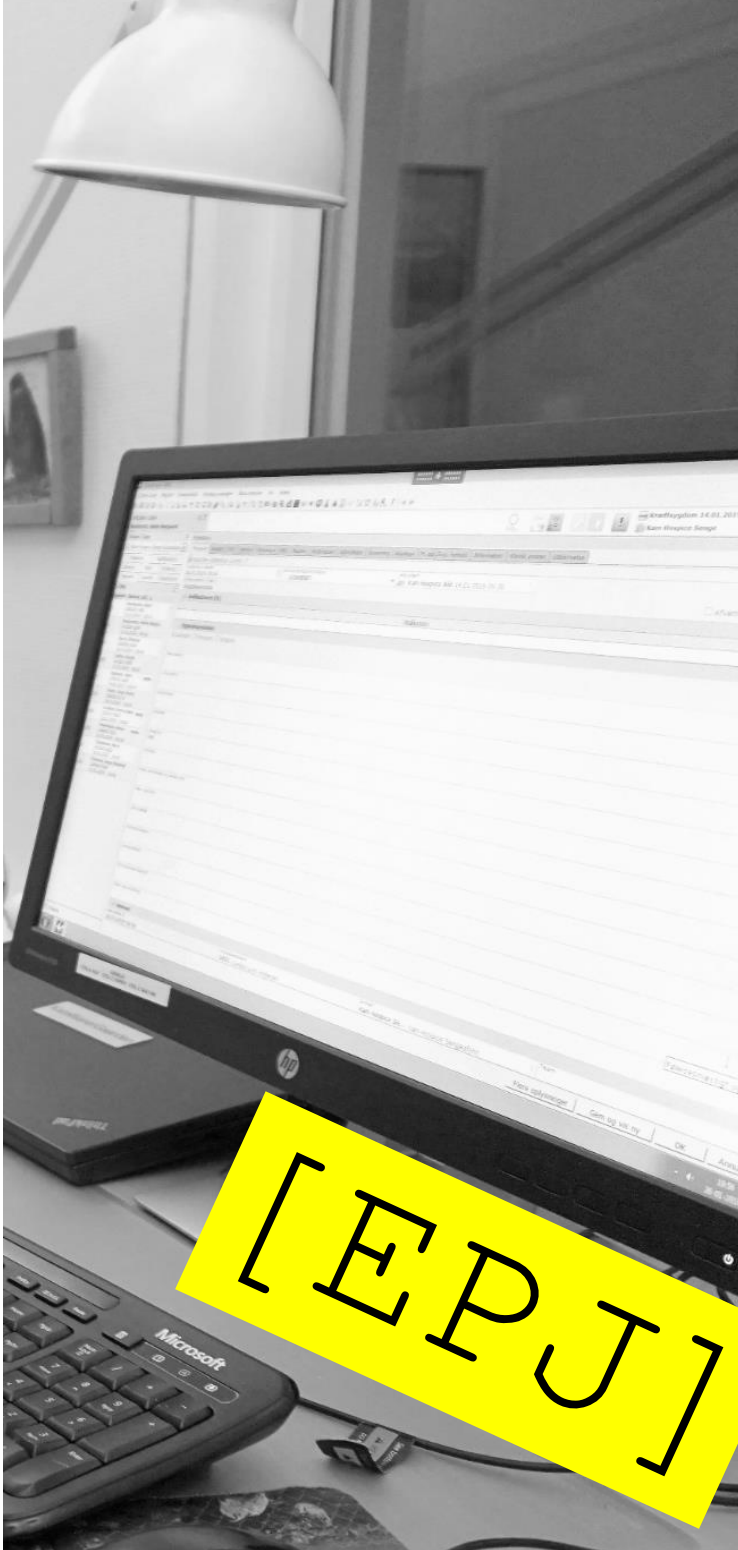

HOSPICEARBEJDE OG FAMILIELIV

Af Kirsten Borrisholt, sygeplejerske og tillidsrepræsentant

Jeg har nu været ansat på KamillianerGaardens Hospice i fem år. Udover at være hospicesygeplejerske er jeg også gift og mor til tre – efterhånden halv- og helvoksne børn. At have et job med skiftende arbejdstider og arbejde i weekender og på helligdage har naturligvis indflydelse på familielivet. Derudover kan arbejdets indhold være lidt svært at forstå, for hvad laver vi egentlig? Ja, det er jo egentlig meget forskelligt. Nogle patienter har brug for meget hjælp til praktiske ting: personlig pleje, medicin, mad, toiletbesøg. Andre kan klare mere selv, men har meget brug for psykisk støtte: snakke, vejledning og en hånd at holde i. Omkring de fleste patienter er der pårørende – familier, venner, kolleger, naboer. Og måske et kæledyr.

I min familie har vi selv haft oplevelsen af at være pårørende på Hospice, da min mor for godt to år siden døde på Hospice Vendsyssel. For min nære familie, mine søskende med familier og mine mostre var det en tryg og god oplevelse at blive taget så godt imod på Hospice, samtidig med at vi så min mor blive plejet med stor omsorg og respekt. I min familie gav det et lille indblik i, hvad et hospiceophold kan byde på. Jeg hørte et par gange sætninger som "nåh, det er det, du laver".

Enhver patient har individuelle behov og ønsker, og en arbejdsdag kan rumme meget forskellige opgaver – lige fra personlig pleje til at gå med en patient ned til vandet eller i kiosken for at forny lottokuponen. En sjælden gang får man også lov at lufte en hund. De sidstnævnte opgaver er lettere at fortælle familien om end opgaver direkte relateret til plejen af den syge. Indimellem har jeg en snak eller en oplevelse med en patient, som gør dybt indtryk på mig og optager mine tanker i et stykke tid. Så kan jeg virke lidt distræt, når jeg kommer hjem, og familien spørger "hvad har du lavet i dag"? Jeg tænker måske: Tjah, det har I slet ikke lyst til at vide noget om – eller det vigtigste indtryk på denne arbejdsdag kan – og må jeg slet – ikke fortælle til nogen. Jeg prøver i stedet at finde et passende svar, mens jeg samtidig forsøger at få nogenlunde styr på tankerne. Et andet ret almindeligt spørgsmål i min familie er "var der nogen, der døde i dag"? Hvis svaret er nej, får jeg bemærkningen "Nå, det var da godt". Mine tanker går så indimellem i denne retning: nej, i dag var det faktisk ikke godt, for lige præcis på denne dag var der en syg, der trængte til at få lov at slippe. Eller en familie, der har våget tålmodigt i flere døgn, som jeg nu kunne unde at få sagt et smukt farvel til den syge.

I grunden er det jo et lidt specielt arbejde – hver dag at arbejde med uhelbredeligt syge og døende. Sommetider spørger jeg også mig selv, hvorfor mon jeg egentlig gør det. Svaret er både enkelt og indviklet: fordi det giver mening. I dette efterår blev jeg spurgt, om jeg ville medvirke i et interview, som skulle udføres af 6. kl. elever, hvoraf den ene var min yngste datter, Helene. Jeg sagde naturligvis ja, og således opstod en forening af mit arbejds- og familieliv. Eleverne var i gang med at skrive en avis, hvor hovedemnet var drømme. En af grupperne havde valgt at skrive om sygdom og drømme. Det var denne gruppe, der besøgte mig på Hospice for interviewe. De var også heldige at få lov at interviewe musikterapeut Signe Lindstrøm. Det gav en særlig vinkel på det at kunne medvirke til at holde liv i håb og drømme for en alvorligt syg. For mig var det interessant efterfølgende at se, hvad de 12- og 13-årige elever havde fået ud af besøget på min arbejdsplads. Der har også været anledning til opfølgende spørgsmål og snakke efter Helenes kig ind i mit arbejdsliv. Alt i alt har det været lærerigt for os begge.

Foreningen af Kunstnere i Hospice – et musikalsk frikvarter

Af Mette Nielsen, tovholder i Foreningen af Kunstnere i Hospice

Tanken bag foreningen er, at det hele handler om patienterne, deres familie og pårørende. Hospicetanken er, at livet skal leves til den sidste dag. Samtlige medarbejdere på Hospice bestræber sig på at give omsorg – det være sig fysisk, psykisk, åndeligt og socialt. Kunstneren kan medvirke til at bringe livet ind på Hospice og skabe nærvær og sam-

og musiker (februar), Hans Jultved, guitarist og sanger (februar), Dorte Mørup Tagmose & pianist Søren Kaspersen, danske viser og populærmusik (marts) Annemette Juul Pedersen, musiker med speciale i fagot (maj), Leif Fabricius, revy- og tekstforfatter (maj), Hans Dahl, guitarist, musiker og tekstforfatter (juli), Carsten Knudsen, entertainer og mu-

vær. Med ord, toner og sange, der kan opmuntre, trøste og forløse følelser, tanker og minder.

Vi kan takke næsten 100 kunstnere over en bred vifte af genrer for tilsagn om at donere tre-fire årlige besøg på landets hospicer og palliative afdelinger. De tilbyder vederlagsfrit deres tid og talent til alvorligt syge og døende.

Her på KamillianerGaardens Hospice har vi i løbet af 2018 haft besøg af Helge Engelbrecht, sanger, sangskriver

siker (september), Mette Kierkegaard, sanger og sangskriver (september), Kisser & Søren, dansktopmusik (oktober).

Ud over disse har vi også haft besøg af andre frivillige kunstnere, som ikke er tilknyttet foreningen, men som selv har taget initiativ til at dele deres musik med os: Graablaa, trio med fokus på det smukke og smadrede (februar), Bibi, Michael og Zenia, trio med to efterladte som har mistet en hustru/mor på Hospice (august) og hele tre smukke julekon-

certer i december ved hhv Kammerkoret Cantarella, vokalensemblet Listen Up og Kvindekoret Vocalis.

Som tovholder i Foreningen af Kunstnere i Hospice oplever jeg, hvordan musikken skaber et særligt nærvær og fællesskab på tværs af sygdom, køn, alder og baggrund. Patienterne og deres pårørende kan for en kort stund skubbe den barske virkelig i baggrunden og nyde koncerterne sammen med deres kære.

Koncerterne giver et tiltrængt frirum fra en tung og vanskelig dagligdag på Hospice. Som en patient sagde efter koncerten med Kisser & Søren: ”Det var SÅ dejligt med et frikvarter fra det hele – TAK!”.

Da Gertrud Sand – sorry, Carsten Knudsen – fra De Nattergale indtog KamillianerGaarden.

Tusinde tak til alle I skønne kunstnere for mange dejlige musikalske oplevelser – tak fordi I gør en forskel.

Desuden vil vi gerne takke vores faste frivilligteam i musikgruppen, der løbende står for hyggelig aftensang og harmonikaspil igennem året samt det store arrangement: sommersang i hospicehaven.

Temadag på Kunsten om værdier

Af Grethe L. Andersen, sygeplejerske

På en solskinsdag i maj var alle ansatte på Hospice samlet i dejlige omgivelser, nemlig på Aalborg Kunstmuseum, til en temadag om værdier. Dagen startede kl. 8 og sluttede kl. 15, vi var 37 som deltog. Anledningen til temadagen var dels, at vi er blevet flere ansatte på Hospice, og at der blandt personalet i sygeplejerskegruppen har været en større udskiftning inden for det sidste år.

Kirsten Kopp var hyret til at styre dagen. Hun er underviser, konsulent, projektleder/-medarbejder med 30 års erfaring med kræftsyge og lindrende indsats. Kopp har været hospicechef for Skt. Maria Hospice i Vejle fra 1995 til 2014.

Det var en dag skiftende med oplæg fra Kirsten Kopp og efterfølgende gruppearbejde, hvor grupperne var dannet på forhånd, så der både var nyansatte og mere erfarne i hver gruppe.

Første oplæg handlede om hospicefilosofien og de værdier, vi arbejder efter på Hospice. Vi kunne i grupperne efterfølgende tale om den indsats, vi yder på Hospice over for patienter og pårørende ud fra værdierne: helhedsorienteret indsats, åbenhed, accept og bekræftelse af den syges værd som menneske og være i stand til at tage hensyn til individuelle behov.

Andet oplæg handlede om kulturforandringer, nye roller og værdier i samarbejde. Her var der fokus på kultur, adfærd i forandringsprocesser, om den modstand, der kan opstå, hvis formålet med forandringer er uklart. Til belysning af dette blev der bl.a. anvendt en 8-trins forandringsteori af den amerikanske forfatter John Kotter.

I grupperne talte vi om de forandringer, der er aktuelle i vores hus. Eksempelvis:

- Nyt Hospice
- Elektronisk patientjournal
- Nye roller
- Øget kompleksitet i patienternes behov

Vi talte om det, der giver arbejdsglæde og energi:

- Forskellige kompetencer – blive set, hørt og anerkendt
- At vi kan bruge hinanden
- Kunne gøre en forskel for patienter, pårørende og kollegaer
- Tværfagligt samarbejde
- Kreative tanker/løsninger
- Balance mellem fritid og arbejde
- Få eller ingen konflikter
- Humor og latter

I hver gruppe skulle vi også tale om, hvilke faglige værdier der er vigtige. Hvordan vi i vores profession kan opnå det, og hvad vi kan forvente, at organisationen gør, for at værdierne kan opnås. – Heldigvis var der afsat tid i programmet til at hente inspiration fra de forskellige udstillinger på Kunsten, og det flotte vejr betød, at vi kunne sidde ude både til gruppearbejdet og til frokost. En dag som denne er også med til at bidrage til arbejdsglæde og give energi.

Gruppearbejde udendørs. Kirsten Kopp forelæser. Og på forrige opslag er Elisabeth Ubbesen omgivet af biller og bugs.

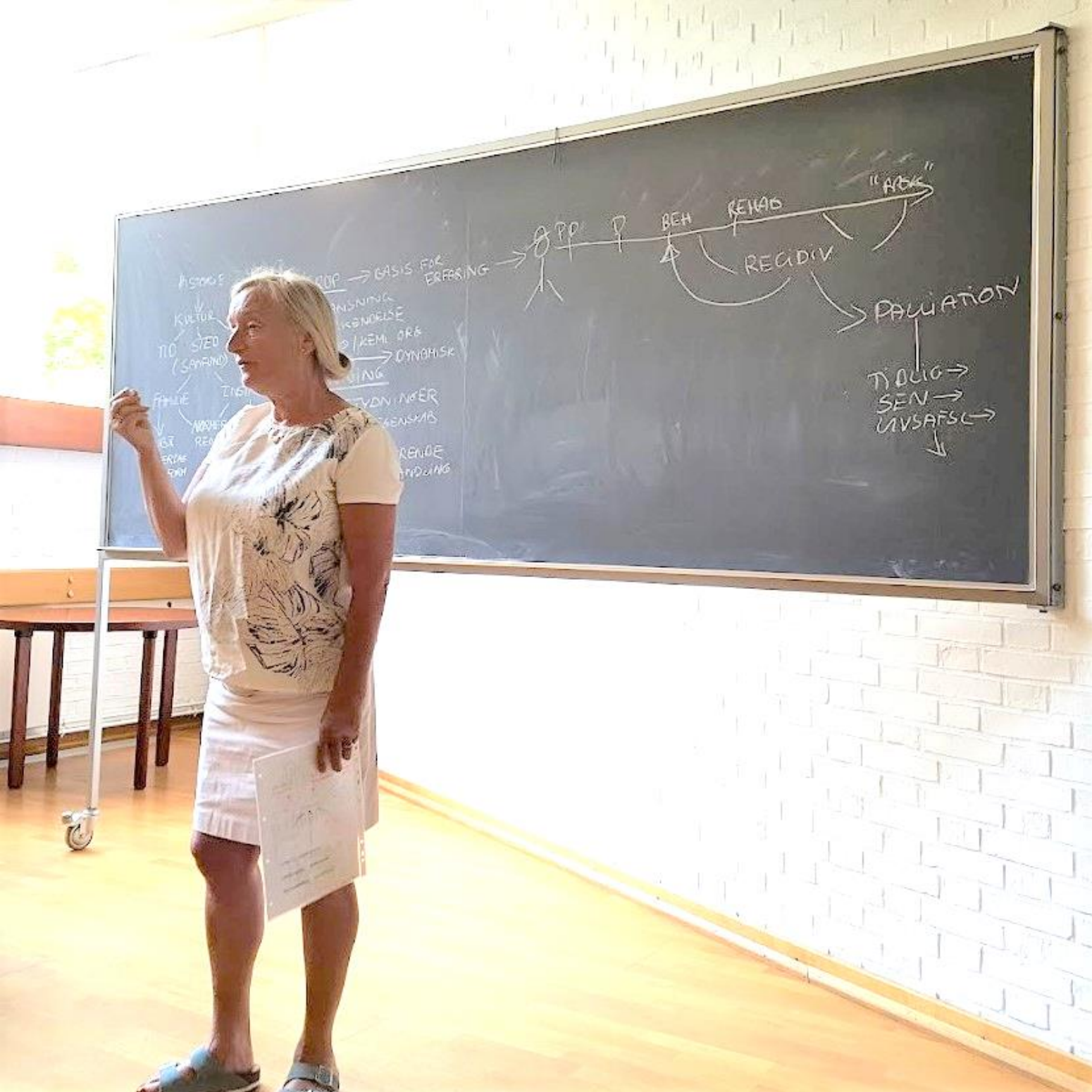
BEH
REHAB
RECIDIV
PALLIATION
TIDLIG
SEN
UNSAFE

Intern undervisning i 2018

Af Lisbeth Halager, udviklingsleder

Man skal ikke læse meget i denne årsberetning for at forstå, at 2018 er et år, der har været præget af mange nyansættelser i sygeplejerskegruppen. Det afspejler den interne undervisning også.

Temadag om værdier

I maj blev der afholdt temadag på Kunsten. Den dag er beskrevet andet sted i årsskriftet.

Undervisning til nyansatte

Alle nyansatte sygeplejersker har i små gruppe haft to dage med introduktion, undervisning og refleksion i forhold til arbejdet på Hospice. Der har været fokus på kliniske retningslinjer, praktiske procedurer, hjælpemidler og forflytning, samt dialog om de etiske dilemmaer og svære problemstillinger, man ofte står i som sygeplejerske på Hospice. Der har været afholdt tre af disse introduktioner i år, i alt 10 sygeplejersker har deltaget.

Kursus i den Palliative Indsats i Nordjylland

Det Palliative Team og Hospice afholder hvert år et fem-dages kursus om den palliative indsats i regionen. Undervisere er primært egne ansatte, men der hentes også undervisere udefra med hver deres speciale – fx i Kronisk Obstruktiv Lungelidelse eller i hjertesvigt. Kurset er en del af introduktionen for nyansatte, og seks sygeplejersker deltog i dette kursus i januar/februar.

Elektronisk Patientjournal

Alle brugere af Elektronisk Patientjournal (EPJ) var på et fire-timers kursus i IT-funktionen på Aalborg Universitetshospital, inden vi begyndte at bruge EPJ i januar. Siden har der været sidemandsoplæring, vejledning, sparring og undervisning i det daglige.

Forflytningsvejledning

Vi har årligt dage eller uger med fokus på forflytning. I år var var der planlagt en dag med to hold á fire timers undervisning i brug af Spilerdug, Spiler+ og brug af loftlift ved forflytning. Underviseren var fysioterapeut Dorte Vennerstrøm. Spilerdug er et meget anvendt hjælpemiddel til forflytningsopgaver, hvor nedsættelse af friktionen er vigtig for personalets arbejdsmiljø og patientens/borgerens komfort.

Forflytnings- og reflektionsrum

I seks uger, fra slutningen af oktober til december, var antallet af patienter reduceret med den samme stab på arbejde, så der blev tid til sparring, refleksion og undervisning.

Der blev indrettet en stue til 'Forflytnings- og refleksionsrum'. Konferencer blev afholdt der, og der blev øvet i forflytninger. Sygeplejerskerne havde i høj grad mulighed for at følges ad i den daglige pleje, og havde mere tid til at reflektere over udfordringer og hændelser i det daglige.

Bevægelseslære

Et nyt tilbud til personalet var i foråret seks lektioner i bevægeseslære. Sygeplejerske Grethe L. Andersen har taget en separat uddannelse som underviser i bevægelseslære, og den omfatter F. M. Alexanders teknik (Alexanderteknik handler om, hvordan man bruger sin krop.) Fokus i undervisningen var, at man skulle blive bevidst om, hvad man gør og ikke gør, og ud fra den viden blive bedre til at koordinere sine bevægelser. Otte deltog i dette forløb.

Musikterapi til personalet

Musikterapeut Signe Lindstrøm tilbød i efteråret musikterapi som personalepleje. Det blev til seks gange i oktober/november, hvor en gruppe ansatte mødtes i undervisningslokalet til sessioner af én times varighed, hvor der var fokus på afspænding, egenomsorg og forebyggelse/håndtering af stress. Musik, guidet kropsafspænding og åndedrætsbevidsthed var de primære teknikker, der blev anvendt.

Sygeplejefaglig supervision

I foråret var der et åbent tilbud om Sygeplejefaglig Supervision. Det blev planlagt fire gange og havde fokus på sygeplejerskernes oplevelser fra det daglige arbejde med patienter og pårørende.

Sygeplejekonferencer

Fire dage om ugen afholdes der sygeplejekonferencer, hvor sygeplejersker har mulighed for at reflektere over dagens hændelser og få hjælp og sparring, hvor der er behov for det. Nogle konferencer har særlige overskrifter. *Positiv Dag:* Hvad er lykkedes ved den enkelte patient? Vi kan være tilbøjelige til at fokusere på det, som ikke lykkes. *Etiske Dilemmaer:* Dilemmaer er kendetegnet ved, at der ikke er en løsning, analysen går ud på at se dilemmaet fra alle involveredes synspunkt. *Eksistentielle Behov:* Hospicepræsten leder refleksionen. *Musikterapi:* Musik eller sang er udgangspunkt for refleksionen, musikterapeuten leder konferencen.

Fyraftensmøde om arbejdsmiljøet

Et turbulent år med stor udskiftning i personalegruppen og mange arbejdsopgaver i forbindelse med hospicebyggeriet påvirkede trivslen og arbejdsmiljøet på Hospice. Vi bad psykolog Pia Ryom om hjælp til at få rettet op arbejdsmiljøet og finde de områder, hvor vi skulle gøre en indsats. Et af Pia Ryoms gode råd var: "Spring altid over, hvor gærdet er lavest". Det kan lyde enkelt, men det taler ikke til ansvarsbevidste, dygtige medarbejdere, som gerne vil yde en rigtig god indsats.

[Spring altid over hvor gærdet er lavest]

Pia Ryom

Arbejdsmiljøet i 2018

Af Bodil Kristensen, sygeplejerske og arbejdsmiljørepræsentant, og Kirsten R. Justesen, souschef og arbejdsmiljøleder

”Vi hilser år 2018 velkommen. Nogle af årets opgaver er udvidelse af patientantallet, indførelse af Elektronisk Patient Journal (EPJ) til sygeplejerskernes journalføring, fortsat oplæring af nyansatte sygeplejersker og læger samt Lærings- og kvalitetsprojektet indenfor det specialiserede palliative, der løber året ud. Og ikke mindst at tage del i møder og beslutninger om det nye Hospice Vangen”.

Slutningen på sidste års indlæg til årsberetningen bliver også begyndelsen på dette års indlæg. De ovenstående linjer fylder ikke ret meget på papiret, men i hverdagen har det faktisk fyldt vores tid helt ud. Vi har alle haft travlt og har gjort, hvad vi kunne.

EPJ var en stor omvæltning, og udviklingssygeplejersken og gruppen af nøglepersoner har løbende fulgt op på oplæringen i EPJ, hvilket var meget nødvendigt, for at vi kunne bruge systemet på samme måde. De kliniske retningslinjer er ført up to date, og alle de nyansatte sygeplejersker har fået undervisning og praktisk vejledning i brug af systemet.

I maj havde vi en vellykket temadag på Kunsten i Aalborg. Vi fik kyndig undervisning af Kirsten Kopp om værdier, kultur, roller og forandringsprocesser. En dejlig dag, hvor næsten alle var med.

Fra januar fik vi flere patienter, og vi blev opnormeret tilsvarende. Vi går på et par år fra at være en lille arbejds-

plads, hvor alle kender alle, til at være en stor arbejdsplads med mange nye kolleger. Flere af de erfarne sygeplejersker er stoppet, og mange har fået nye roller. Det har bevirket, at arbejdsstyrken har været under pres, og nogle har været ramt af sygdom og stress.

Der blev ansat en konstitueret afdelingssygeplejerske til at styrke den daglige personaleledelse, da mange ledertimer går med planlægning og opfølgning i forhold til det nye Hospice.

Afdelingssygeplejersken har haft travlt med at ansætte nye sygeplejersker og hjælpe syge og stressede kolleger tilbage til arbejdet. Det har været en udfordring at få den daglige vagtplan til at hænge sammen og sørge for oplæring af nyansatte. Vores hospicechef har haft rigtig mange møder og opgaver i forbindelse med det nye hospicebyggeri. Flere af os har været inddraget i processen.

Sygeplejerskerne har haft meget travlt og forsøgt at få hverdagen til at køre, men på et tidspunkt blev presset for stort, og der måtte holdes 'time out' og indhentes hjælp udefra. Det førte til en meget vellykket temadag 1. november med psykolog Pia Ryom fra arbejdsmedicinsk klinik. De indsatsområder, vi nåede frem til den dag, arbejder vi videre med på de følgende personalemøder.

Nu er stemningen vendt til det bedre, og vores nye kolleger er fast besluttet på at blive en del af et godt team. Vi er godt i gang med at skabe et solidt fundament. Næste generation suger til sig af den ekspertise og viden, som findes blandt personalet på KamillianerGaarden. Sammen skal vi skabe et godt miljø på Hospice Vangen. De fysiske rammer gør det ikke alene, men vi glæder os meget til at rykke ind i det nye hus. Det er fantastisk at have været med i denne proces og se vores ønsker blive til virkelighed med hensyn til, hvordan rummene kan fungere bedst muligt.

Sommerudflugten for personale og frivillige gik i 2018 til Vendsyssel, hvor vi besøgte herregården Odden med samlingen af J. F. Willumsens malerier. Bagefter var der aftensmad i Nr. Lyngby Mølle. Det var en vellykket dag, hvor vi hyggede os sammen.

MÅL FOR 2019

Af Anette Agerbæk, hospicechef, Kirsten Ribberholt Justesen, souschef, Lisbeth Halager, udviklingsleder og Birgitte Lundberg Pedersen, afdelingssygeplejerske

Udvidelse af patientantallet

Når vi i 2019 er flyttet til Hospice Vangen, udvides patientantallet fra en gennemsnitlig belægning på 12,0 til 12,6.

Det er selvfølgelig en forudsætning, at patienterne og deres pårørende skal opleve den nuværende gode kvalitet i både behandling og pleje på det nye Hospice.

Udvidelse af medarbejderantallet

Medarbejderantallet, der allerede er øget i 2018, udvides yderligere i 2019. Vi har ansat dygtige sygeplejersker i vikariater. De er oplært og kan fortsætte med at arbejde i organisationen efter flytningen. Så umiddelbart skal der ikke ansættes yderligere sygeplejersker i forbindelse med udvidelsen af patientantallet. Køkkenfunktionen, sekretariatet og rengøringsfunktionen skal udvides i 2019.

Arbejdsmiljø på Hospice

Arbejdsmiljøet har været under pres i 2018. Det skyldes flere ting og især, at patientantallet er blevet udvidet, og at der er ansat mange nye sygeplejersker. Patienterne på Hospice har komplekse behov, og opgaverne for sygeplejerskerne er mangfoldige. Hospice er en lille institution, der er mange praktiske opgaver, som på sygehuset bliver løst af serviceafdelinger. Det kræver mange kompetencer at arbejde på Hospice, så nyansatte sygeplejersker har brug for en grundig introduktion og støtte af kulturbærere, selv om de er meget kompetente allerede ved ansættelsen.

Der arbejdes målrettet med tiltag i forhold til både det fysiske og det psykiske arbejdsmiljø. Der er årligt dage/uger med fokus på forflytninger, og trivsel er et fast punkt på personalemøder. Spaz-gruppen, som er personaleforeningen på Hospice, arrangerer sociale arrangementer, som hjælper gruppen af medarbejdere til at blive mere dus med hinanden. – Der er brug for at arbejde med at bevare husets vigtige værdier og vores gode samarbejde.

Faglig udvikling

Patienterne på Hospice har andre sygdomme end kræft. I februar afholdes fagaften om Amyotrofisk Lateral Sklerose, en sygdom som langsomt lammer patienterne. Ansatte fra Center for Muskelsvind og fra Respirationscenter Vest kommer og underviser.

Alle nyansatte har to dages teoretisk undervisning med udviklingslederen, hvor kliniske retningslinjer og praktiske procedurer gennemgås, suppleret af drøftelse af etiske dilemmaer og snak om forskellen på problemer og byrder. Desuden tilbydes alle nyansatte at deltage i kursus i Den Palliative Indsats i Nordjylland, et kursus som afholdes i et samarbejde mellem Hospice og Det Palliative Team.

I første halvår er der planlagt et supervisionsforløb med en psykolog udefra, desuden er der tilbud om ni seancer med sygeplejefaglig supervision ved udviklingslederen.

Vi har planlagt fremover at arbejde med emneuger, hvor vi i et par uger vil have fokus på forskellige indsatsområder, fx palliativ sedering, støtte til voksne pårørende, åndenød eller forstoppelse.

Til efteråret skal vi atter til at udarbejde lokale kliniske retningslinjer ud fra nationale kliniske retningslinjer.

Nyt Center for Lindrende Behandling

KamillianerGaarden, Center for Lindrende Behandling, undergår en forvandling i maj 2019 og bliver til Vangen, Center for Lindrende Behandling. Både Det Palliative Team, Støtteforeningen og Hospice flytter til et helt nyt hus på Studievej 25, 9400 Nørresundby.

I forbindelse med udviklingen af det nye hus er der inddraget brugerperspektiver og forskningsbaseret viden om lindrende arkitektur, så designet af huset i videst muligt omfang imødekommer alle brugernes behov. Det drejer sig om patienter, pårørende, personale og frivillige.

Der er arbejdet med husets detaljer hen over hele året i 2018, og der arbejdes videre i 2019. Det sker i et samarbejde mellem Trigon, rådgivere fra Region Nordjylland og brugergrupperne, der består af pårørende, personale og frivillige fra KamillianerGaarden. Der foregår et forbilledligt samarbejde mellem alle parter. Alle byggefagfolk, rådgivere og brugergrupper har deltaget i møderne, hvor de enkelte krav og ønsker har kunne drøftes fra alle vinkler, sådan at alle kan være klar over, hvad der er aftalt. – Der er søgt og modtaget fondsmidler til møbler i de rum, hvor patienter og pårørende færdes. De nuværende møbler i kontorer og møderum flyttes med.

Huset skal stå klar til indvielse, åbent hus og indflytning i maj 2019. Der nedsættes arbejdsgrupper, og alle involveres i det store arbejde.

Nyt logo

Hospicebestyrelsen har besluttet, at det nye hus med det nye navn også skal have et nyt logo. Der er nedsat en arbejdsgruppe med det kommissorium.

Hjemmeside

Hjemmesiden har længe trængt til at blive moderniseret, både hvad opsætning og indhold angår. Arbejdet er sat i gang, og der arbejdes videre i 2019, så den nye hjemmeside træder i kraft ved ibrugtagning af det nye hus.

Inden længe står det nye Hospice Vangen færdig på Studievej i Nørresundby. Frivillig Poul Klingberg på billedet – og alle vi andre – følger interesseret og opmærksomt med i byggeprojektets udvikling, og vi glæder os til at flytte ind i maj.

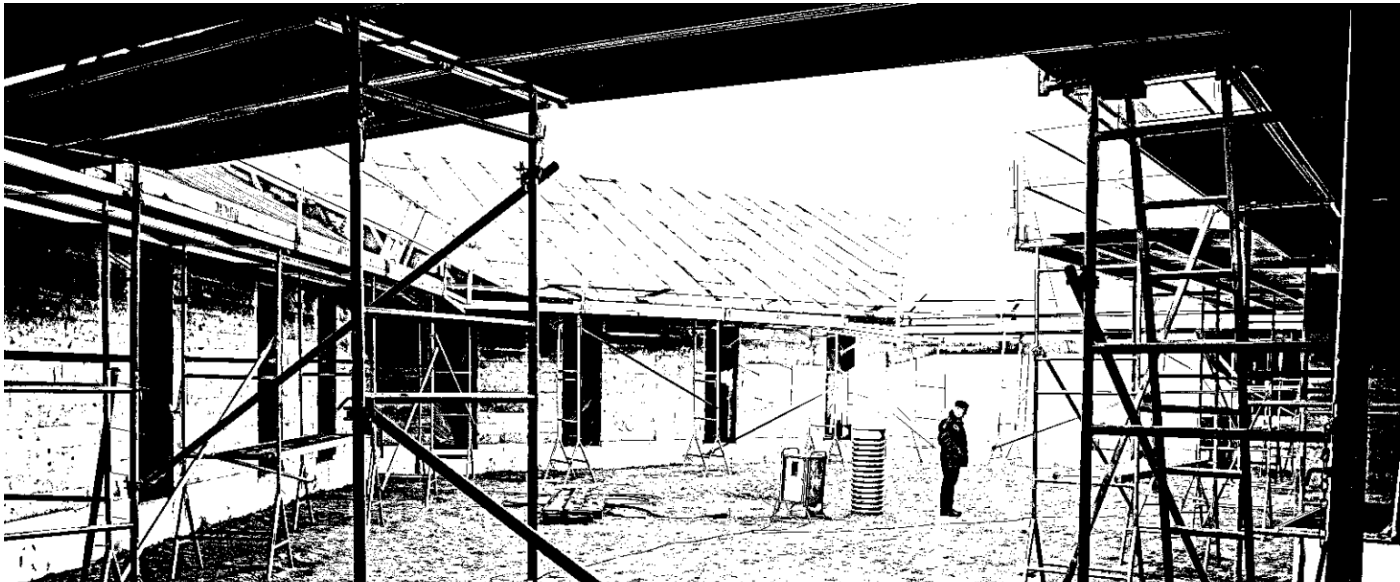

TAK FOR GAVER OG STØTTE

Af Anette Agerbæk, hospicechef

KamillianerGaardens Hospice har i 2018 modtaget økonomisk støtte fra:

- Nibe Festival Fonden, Nibe Menighedsråd, Kulturelt Samråd og Nibe Handelsforening ved Bjarne Svendsen har doneret 8.000 kroner. Donationen er en del af overskuddet fra en julekoncert i Nibe Kirke med Marie Carmen Koppel. Pengene er brugt til hynder til havemøblerne.

- Donationen fra Henning Ravnholt, der skal stå i Ravnholt Fonden i 20 år uden at kunne anvendes, udgør 6.355.541 kroner. Fonden er endnu ikke oprettet.

- Stigsborg Rotary Klub har doneret 120.000 kroner til Smart TV til det nye Hospice. Mogens Nørgård og Anette Agerbæk har fået overrakt donationen under Stigsborg Rotary Klubs 50 års reception den 9. marts.

- Nordjyske Bank har doneret 50.000 kroner til en massagestol i refleksionsrummet i det nye Hospice Vangen.

- Stinne og Martinus Sørensens Fond har doneret blomsterbuketter til de indlagte patienter på Hospice den 12. december, da fonden havde 40-års jubilæum.

- Anna Margrethe Jacobsen, som døde i sommeren 2018, har testamenteret cirka to millioner kroner til Hospice. Sammen med sin mand, som også er død, har hun skrevet testamentet i 2006.

- Der er søgt fondsmidler til inventar til det nye Hospice Vangen. Der er tale om møbler til de rum, hvori patienter og pårørende færdes. Der er modtaget midler fra: Ejendomsmæglernes Fond (kr. 25.000), Augustinus Fonden (kr. 500.000), Obel Fonden (kr. 500.000) og Vanggaard Fonden (kr. 100.000).

- Flere pårørende og organisationer har foræret Hospice gaver i form af ting eller penge, og mange har sendt breve og små hilsener. Gaverne vil blive brugt til glæde og gavn for patienter, pårørende og personalet.

Mange tak.

KamillianerGaarden
Center for
Lindrende Behandling

BILAG

Okseøjer i hospicehaven.

KVANTITATIVE DATA

Af Jette B. Bjørnes, sekretær

KamillianerGaardens Hospice har i perioden 01.01.2018-31.12.2018 modtaget i alt 336 henvisninger angående borgere, som opfyldte visitationskriterierne.

Henvist og indlagt
260 patienter blev indlagt på KamillianerGaarden. Heraf er:

- 212 patienter afgået ved døden ~ 81,5 %
- 34 patienter blev udskrevet til eget hjem ~ 13,1 %
- 3 patienter blev udskrevet til plejehjem ~ 1,2 %
- 3 patienter er overflyttet til sygehus ~ 1,2 %
- 8 patienter var fortsat indlagt ~ 3,1 %

De 260 patienter var indlagt fra 1 til 138 døgn, sammenlagt 4082 døgn. Dette svarer til en gennemsnitlig indlæggelsestid på 16 døgn og en belægningsprocent på 79,9.

Kommentar
Gennemsnitlig indlæggelsestid:
I 2012: 18 døgn
I 2013: 17 døgn
I 2014: 17 døgn
I 2015: 19 døgn
I 2016: 19 døgn
I 2017: 15 døgn

BILAG

Grethe L. Andersen og Marie Hjertmann synger sommersang på altanen i hospicehaven.

Indlæggelsestiden

- 01-07 dage: 86 patienter ~ 33,1 %
- 08-14 dage: 68 patienter ~ 26,2 %
- 15-21 dage: 48 patienter ~ 18,5 %
- 22-28 dage: 24 patienter ~ 9,2 %
- 29-56 dage: 29 patienter ~ 11,2 %
- >56 dage: 5 patienter ~ 1,9 %

Kommentar
2018 har været præget af mange og gennemsnitligt korte indlæggelser.

Kønsfordeling
Af de 260 patienter var:

- 133 kvinder ~ 51,2 %
- 127 mænd ~ 48,8 %

Kommentar
I 2012: 51,2% kvinder og 48,8 % mænd
I 2013: 51,4% kvinder og 48, 6% mænd
I 2014: 54,7% kvinder og 45,3 % mænd
I 2015: 50,5% kvinder og 49,5 % mænd
I 2016: 53,7% kvinder og 46,3 % mænd
I 2017: 59,8% kvinder og 40,2 % mænd

Civilstatus

- 169 patienter gift/samboende ~ 65,0 %
- 91 patienter aleneboende ~ 35,0 %

Alder
Gennemsnitsalderen var 68 år. Aldersspredning fra 33 til 96 år, og med følgende aldersgrupperinger:

- 33-39 år: 12 patienter ~ 4,6 %
- 40-49 år: 11 patienter ~ 4,2 %

- 50-59 år: 32 patienter ~ 12,3 %
- 60-69 år: 72 patienter ~ 27,7 %
- 70-79 år: 94 patienter ~ 36,2 %
- 80-89 år: 34 patienter ~ 13,1 %
- 90-97 år: 5 patienter ~ 1,9 %

Kommentar
Gennemsnitsalderen har i flere år ligget stabilt omkring 65 år.

Indlagt fra
Af de 260 patienter, der blev indlagt var:

- 119 fra eget hjem ~ 45,8 %
- 8 fra plejehjem ~ 3,1 %
- 133 fra sygehus ~ 51,2 %

De 133 indlæggelser fra sygehuse fordelte sig således:

- 119 patienter fra Aalborg Universitetshospital
- 4 patienter fra Sygehus Vendsyssel, Hjørring
- 8 patienter fra Sygehus Himmerland Farsø
- 2 patienter fra Regionshospital Nordjylland, Thisted

Geografisk fordeling
I 2018 kom patienterne fra følgende kommuner/regioner:

- Brønderslev Kommune: 12 patienter
- Frederikshavn Kommune: 2 patienter
- Hjørring Kommune: 3 patienter
- Jammerbugt Kommune: 31 patienter
- Mariagerfjord Kommune: 4 patienter
- Morsø Kommune: 1 patient
- Rebild Kommune: 12 patienter
- Thisted Kommune: 1 patient
- Vesthimmerland Kommune: 3 patienter
- Aalborg Kommune: 187 patienter
- Region Syddanmark: 2 patienter
- Region Midtjylland: 2 patienter

Kommentar
KamillianerGaardens Hospice er omfattet af Sundhedslovens §86 og kan derfor modtage patienter fra alle regioner.

Visiteret til
Patienterne blev visiteret til:

- 150 patienter til livets afslutning ~ 57,7 %
- 107 patienter til symptomlindring ~ 41,2 %
- 2 patienter til aflastning ~ 0,8 %
- 1 patient til rehabilitering ~ 0,4 %

Diagnose
Af de 260 patienter havde 245 cancer som hoveddiagnose:

- 5 patienter med cancer i hoved/hals ~ 1,9 %
- 46 patienter med cancer i mave/tarm ~ 17,7 %
- 59 patienter med cancer i lunge/lungehinde ~ 22,7 %
- 21 patienter med cancer i brystet ~ 8,1 %
- 22 patienter med cancer i bugspytkirtel ~ 8,5 %
- 18 pt. med cancer i livmoder/æggestokke ~ 6,9 %
- 11 patienter med cancer i hjerne ~ 4,2 %
- 9 patienter med cancer i huden/bindevæv ~ 3,5 %
- 15 patienter med cancer i prostata ~ 5,8 %
- 13 patienter med cancer i nyre/urinveje ~ 5,0 %
- 12 patienter med cancer i lever/galdeveje ~ 4,6 %
- 9 patienter med cancer i blod/lymfe ~ 3,5 %
- 3 patienter med ukendt cancer ~ 1,2 %
- 2 patienter med cancer i hjerte ~ 0,7 %

Patienter med anden diagnose
- 4 patienter med hjerteinsufficiens ~ 1,5 %
- 1 patient med Kronisk Obstruktiv Lungesygdom ~ 0,4 %
- 2 patienter lungetransplanteret ~ 0,7 %
- 1 patient med nedsat nyrefunktion ~ 0,4 %
- 6 patienter med Amyotrofisk Lateral Sklerose ~ 2,3 %
- 1 patient med terminal Parkinson ~ 0,4 %

Sommeren 2018 var meget varm.
I hospicehaven var det godt at sidde i skyggen.

Symptomer
Hyppigste gener/symptomer ved indlæggelsen:

- Udtalt træthed
- Smerter
- Appetitløshed
- Dårlig almentilstand
- Meget afkræftet
- Åndedrætsbesvær
- Vægttab
- Ødemer
- Kvalme
- Angst
- Obstipation
- Forstyrret virkelighedsopfattelse
- Manglende søvn og hvile
- Infektion
- Depression
- Lammelser
- Sorg
- Blødninger

Kommentar
Nævnte gener/symptomer er opstillet i den rækkefølge de hyppigst er forekommet.

Overnattende pårørende
I 2018 har 280 pårørende og (to hunde og et marsvin) overnattet på KamillianerGaardens Hospice, hvilket i alt udgør 1.140 døgn:

- 256 personer i 1-7 døgn
- 14 personer i 8-14 døgn
- 4 personer i 15-21 døgn
- 2 personer i 22-28 døgn
- 4 personer i >29 døgn

Kommentar
Antallet af overnattende pårørende:
I 2013: 261 pårørende i 819 døgn
I 2014: 208 pårørende i 824 døgn
I 2015: 236 pårørende i 1.109 døgn
I 2016: 243 pårørende i 992 døgn
I 2017: 176 pårørende i 923 døgn

Til stede ved dødsfald
I forbindelse med dødsfald var der pårørende og personale til stede ved 166 patienter, ved 19 dødsfald var der personale tilstede og ved 27 dødsfald var der ingen til stede.

Højtidelighed på KamillianerGaardens hospice
I forbindelse med dødsfald var der i 2018 højtidelighed hos 146 patienter (68, 9%). Hos 66 patienter var der ikke højtidelighed (31,1 %).

Opfølgning til de efterladte pårørende
Pårørende til 150 patienter har ønsket opfølgning halvanden måned efter patientens død (70,8 %). Pårørende til 62 patienter har ikke ønsket opfølgning efter patientens død (29,2 %).

Kommentar
Der kan være tale om, at flere pårørende til en afdød patient ønsker opfølgning, for eksempel ægtefællen, en voksen datter og en teenagesøn.

Aktører
Ud over plejepersonalet har følgende medarbejdere været involveret under patienternes indlæggelse:

- Lægerne: 260 patienter ~ 100 %
- Hospicepræsten: 77 patienter ~ 29,6 %
- Socialrådgiveren: 40 patienter ~ 15,4 %
- Psykologen: 35 patienter ~ 13,5 %

BILAG

Karen Ishøj tager et glas rødvin i hospicehaven sammen med sin mand, datter og svigersøn.

- Fysioterapeuten: 59 patienter ~ 22,7 %
- Musikterapeuten: 122 patienter ~ 46,9 %
- Zoneterapeuten: 12 patienter ~ 4,6 %
- Køkkenlederen: 260 patienter ~ 100 %

BESTYRELSEN FOR KAMILLIANERGAARDENS HOSPICE

Formandskabet
Mogens Nørgård, bestyrelsesformand
Aksel Wehner, næstformand

Udpeget af Region Nordjylland
Mogens Nørgård
Ejner Guldager Nielsen
Pia Ravnsbæk Bjærge
Birgitte Josefsen

Udpeget af Aalborg Kommune
Peter Øhrstrøm

Udpeget af Kommunekontaktrådet i Region Nordjylland
Ole Ørnbøl
Claus Mørkbak Højrup

Udpeget af Biskoppen over Aalborg Stift
Ole Rysgaard Madsen

Udpeget af menighedsrådet for Sct. Mariæ menighed
Jörg Andresen

Udpeget af bestyrelsen for Aalborg Budolfi Provsti, Aalborg Nordre Provsti og Aalborg Søndre Provsti
Lena Bentsen

Udpeget af Danske Diakonhjem
Aksel Wehner

Udpeget af Kræftens Bekæmpelse
Hanne Brandt

Udpeget af Danske Handicaporganisationer
Anne Marie Kristensen

Udpeget af personalet ved KamillianerGaardens Hospice
Miriam Mortensen

Kammerkor Al Dente i hospicehaven.

De frivilliges timeforbrug for Hospice i 2018

De frivillige gør et uvurderligt arbejde på KamillianerGaardens Hospice. Og der er tale om rigtig mange timer, sådan som dette skema dokumenterer.

OPGAVER	Antal timer i 2018
Vært ved middagsbordet	923
Vært ved aftensbordet	1340
Eftermiddagsvært	775
Grillaftener, kagebord og lign.	49
Besøgsven	256
Vært ved pårørendemøder	138
Aftensang	189
Anden musik og sang	130
Hjælp med linned	88
Blomsterpasning	106
Havearbejde	86
Information om hospice og de frivillige	78
Forberedelse af nyt hospice	90
Frivilligmøder	467
Uddannelse af de frivillige	361
Bestyrelsesarbejde	64
Regnskab og medlemskartotek (skønnet)	250
Fundraising og administration (skønnet)	260
SAMLET TIMEFORBRUG	**5650**

BILAG

Der kommer altid mange mennesker til den årlige sommersang i hospicehaven.

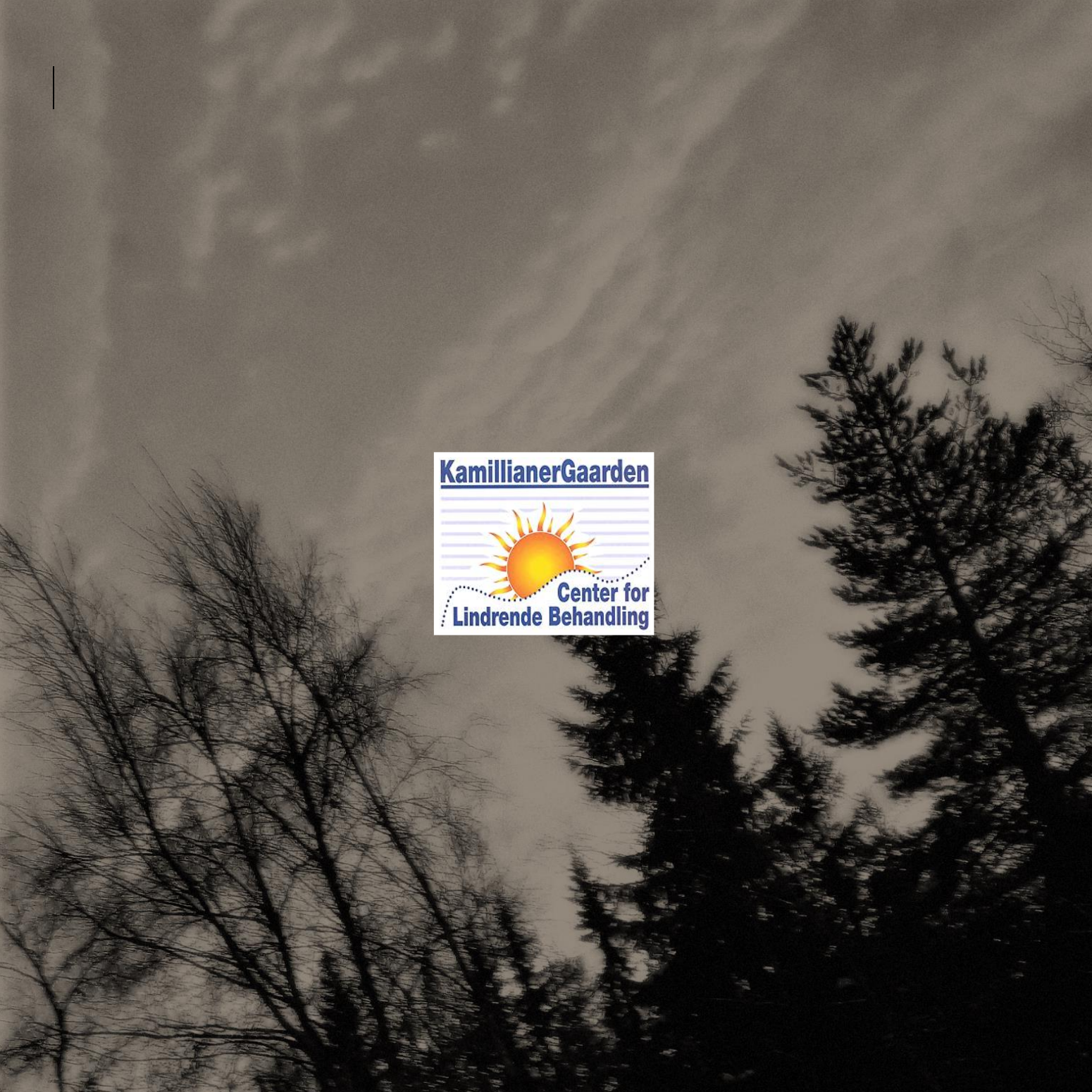
KamillianerGaarden
Center for
Lindrende Behandling